

Pred tým, ako som priletela do Los Angeles, som nevedela, čo mám čakať, ale jedným som si istá. Nečakala som, že môj nevlastný brat je šialenec.

„To je ten tretí?“ vyprsknem, keď zaregistrujem, že hostia okolo mňa úplne ignorujú, čo sa práve stalo. Na rozdiel od nich tú bizarnú scénu nemôžem dostať z hlavy. Čo si ten chalan o sebe myslí?

„Ehm, áno,“ prikývne Rachael a vzápätí sa rozosmeje. „Súcitím s tebou. Okrem toho pevne dúfam, že tvoja izba je čo najďalej od jeho izby.“

„Prečo?“

Z ničoho nič znervóznie, akoby som práve odhalila jej najhlbšie a najtemnejšie tajomstvo, ktoré je zároveň najtrápnejšou vecou na svete. „Dokáže byť neskutočne otravný, ale, prepáč, vlastne by som ti nemala nič vraviť. Nie je to moja vec.“ S červenými lícami a krívmým úsmevom na perách rýchlo zmení tému. „Máš už nejaké plány na zajtra?“

V duchu sa ešte zaoberám jej slovami o mojej izbe. „Áno. Počkať! Nie. Prepáč, vôbec neviem, prečo som povedala áno.“ *Eden, si trápna!*

Lenže Rachael ma našťastie neodpíše ako totálneho idiota. Namiesto toho sa rozosmeje. „Chceš niekam vyraziť? Mohli by sme zísť napríklad na promenádu.“

„To by bolo super,“ nadšene prikývnem. Ešte vždy som trochu rozrušená, trochu zmätená a trochu našťvaná hrubým príchodom

toho chmuľa. Nemohol ísť domov prednými dverami? Bolo nevyhnutné, aby vôbec niečo hovoril?

„Úžasne sa tam nakupuje!“ zašteboce Rachael. Z času na čas si blond vlasy prehodí cez plece a vždy mi nimi švihne po lícach. Nakoniec prestane tárať o promenáde a vyhrkne: „Mám veľmi veľa práce, takže musím bežať domov. Prepáč, že nemôžem zostať dlhšie. Mama chcela, aby som sa tu zastavila cestou domov a povedala ti ahoj. Takže ahoj.“

„Ahoj,“ odvetím. Oznámi mi, že sa uvidíme zajtra, a potom zmizne rovnako rýchlo, ako sa objavila, a nechá ma tu samu s bandou pripitých dospelých. A s Chaseom.

„Eden,“ osloví ma, keď ku mne poíde. Moje meno vyslovuje pomaly, akoby ho najskôr chcel vyskúšať na svojich perách. „Eden,“ zopakuje, tentoraz oveľa rýchlejšie a odvážnejšie. „Kde je limonáda?“ Jeho kamaráti sa k nám približujú s doširoka otvorenými očami, z ktorých vyžaruje nevinnosť a úzkosť. *Jasné, pomyslí si, lebo im naháňam obrovitánsky strach.*

„Asi na stole,“ pokrčím plecami. „Opýtaj sa mamy.“

„Je vnútri,“ oznámi Chase. Jeden z kamarátov ho postrčí dopredu a smeje sa pritom, akoby to bola najúžasnejšia lotrovina na svete. Chase do mňa s mäkkým žuchnutím narazí.

Okamžite uskočí dozadu a úplne pochopiteľne sa trochu hanbí. Vtom si uvedomím, že mám vlhké tielko. „Prepáč,“ hlesne. Pozrie sa do prázdneho plastového pohára, ktorý drží v ruke. Ešte pred sekundou bol do štvrtiny plný.

„To je v poriadku,“ upokojím ho. V skutočnosti ma to veľmi potešilo. Keďže si musím prezliecť tričko, môžem odísť do svojej izby a vyhnúť sa tomuto otravnému večierku. Preto sa nenápadne vytráť, presnejšie povedané, takmer šťastne odtancujem do domu. Dúfam, že otec si dá dosť pív a vďaka tomu si nevšimne, že sa už dolu nevrátim. Zostanem vo svojej spartánsky zariadenej izbe a zavolám mame alebo zorganizujem videočtet s Ameliou, prípadne si zlomím obe nohy. Všetko znie lepšie, ako zostať sama vonku.